

Hej!

Vi behöver göra något åt kommunens agerande när det gäller trädfällning.

På något vis lyckas de om och om igen med det omöjliga, nu senast på gräsplanen ner mot älven mellan broarna vid Y-et där de kom på idén att de skulle tunna ur den redan vackra, ombonade och trivselskapande trädningen som dämpade intrycken från bilar i hög fart med buller på motorvägen strax intill. Trädningen gjorde faktiskt efter förutsättningarna den lilla platsen intill älven mellan broarna rätt trevlig och inbjudande.

Kommunen anförde för detta att dungen skulle tunnas ur för att öppna upp och göra Y:et mer synligt från motorvägen.

Denna uttunning har nu resulterat i att de efter omgångar av avverkning nu lyckats fälla i stort sett varenda träd (några ensamma björkar precis ner mot älven är för tillfället lämnade) och kvar ligger en tom, ödslig, blåsig, otrivsam och av träd odämpade motorvägsintryck förfärlig gräsplan utan egentligen något kvar av de trivselsvärden den faktiskt till helt nyligen hade, då den både var inbjudande och gav Y-et en trevlig inramning och utgjorde en trivsam plats att stanna och rasta på vid de iordningställda borden.

Kommunen hade inte ens med flit kunnat misslyckas mer fatalt än de nu gjort. Igen, ty sådana här trädfällningsprojekt är deras specialitet (Ala utanför Söråker och Älgsand längre ut i deltat kan också nämnas i detta, eftersom kommunen själv anför dessa som avskräckande exempel på misslyckad trädfällning). Om inget sker kommer de snart att ytterligare misslyckas på någon fler plats. Kvar blir till slut ett Timrå ingen trivs i, inte ens kommunfolket själva.

De skäl kommunens inblandade i alla dessa tilltag (man får faktiskt kalla dem för sådana) anført, är samtliga helt irrationella, grundlösa och utan varje spår av vare sig förnuft eller sans. Undersöker man saken närmare möter man en ridå av ljug och svepskäl. Det hela är rent farsartat. Det finns därför ingen att ställa till svars, då olika beslutsfattare hänvisar till varandra och detta resulterar i att besluten så att säga hela tiden ligger utom räckhåll och fattas av personer som till synes håller varandra om ryggen på ett manipulativt sätt. Jag skriver till synes, för man märker efter ett tags forskande att de själva egentligen inte vet vad som försiggår. Alla gör helt enkelt sitt jobb, med bästa ambition och välmening.

Y:et, ett konstverk och symbol med kraft. Morgonen 2018-05-03.

Ja, vad gör vi?

– Kan vi bjuda in kommunfolket på studiebesök på platsen och berätta för dem vad de just förstört av möjligheter att utveckla kommunen i den riktning de själva slår sig på bröstet för att vara så duktiga på: att skapa en kommun folk gärna vill bo och verka i med en trivsam och hälsosam omgivning och boendemiljö? Jag gissar att de inte skulle ställa upp, eller om de gjorde det skulle de ändå inget förstå och naturligtvis vara helt oförmögna att därefter förhålla sig till saken utan lika hurtigt motorsågsmassakrera vidare under allehanda löjligen svepskäl.

– Kan vi polisanmäla tilltaget som allmän ödeläggelse och framkallande av fara för allmänheten för att tilltaget är så dumt och mängden av dessa tilltag kommunen nu staplar på varandra utlöser hjärtpblemsskapande otrivselreaktioner hos kommuninvånarna? En sådan anmälan skulle i vart fall skapa rubriker, även om jag tvivlar på att dessa skulle ha någon som helst effekt på varken kommunens, eller enskilda kommunmedarbetares vidare agerande i saken.

Det hela är mycket bedrövligen och sorgligt, en kommun som förfular sig själv och tycks oförmögen att ta sig ur detta beteende. Helt uppenbarligen behöver den all hjälp och stöd den kan få i denna sak, som mest av allt liknar någon slags sjukdom.

Vad kan vi göra? – Boka en tid för allmän hälsokontroll för kommunen på vårdcentralen, detta då den uppenbarligen lider av självskadebeteende? Skulle också skapa rubriker.

Ja, detta är några förslag på vad som kunde göras. Men jag har ytterligare ett förslag, som jag dessutom tror är mycket effektivt. Mer om detta i det följande.

Alla enskilda medarbetare på kommunen som jag i Naturskyddsföreningens regi mött och pratat med i verkliga livet är samtliga kompetenta, ambitiösa och engagerade i sina uppdrag. Självklart är de också mycket måna om att kunna göra ett bra och uppskattat arbete. Däremot, kommunen som organisation i sin helhet betraktad, tycks som en hjälpbehövande och svårt sinnessjuk jätte med inslag både av mytomani och långt gånget självskadebeteende. En jätte som i detta manipulerar kommunens enskilda medarbetare på det sätt som nu skett vid Y-et, och med all sannolikhet inom kort kommer att ske på fler ställen, och igen, och igen.

Hur hjälper man en jätte? Ja mina vänner, det är inget annat vi står inför. Det är faktiskt så. Det hela är så otroligt att det finns helt enkelt ingen annan vare sig logisk, rationell eller heller irrationell förklaring.

Helt enkelt en jätte som satte sitt fotavtryck vid Y-et. Dessutom är den uppenbart förvirrad och i akut behov av positiv uppmärksamhet, kärlek, omsorg och vård.

Jag tror jättar är lite tröga och kläna då det kommer till rationell förståelse och logisk analys av människors verkliga behov, de människor som samtidigt är jätten. Utöver detta är jättar analfabeter och förstår därför inte skrift, dessutom är de också så gott som döva för det talade språket. Jättar passar därför in på talesättet att barn gör inte så som du säger, utan som du gör. Men med modifikationen att jättar gör inte så som du säger och skriver, utan som du tänker och känner.

Men oj vilken kraft denna vår jätte har i detta! Jag tror att den egentligen är en fantastisk talang och en oerhörd tillgång, men just nu i behov av vård och kärlek så att den hamnar rätt i tillvaron.

Ja, vad gör vi? Hur hjälper vi jätten att hitta sig själv? Att skriva till kommunen lönar inget,

knappast att tala med dem heller. Förövrigt utgör kommunen ens bråkdelen av en lillfingernagel på denna enorma jätte, som är lika stor som hela universum och den manipulerar oss alla efter vars och ens egenart. Detta hos oss i Timrå nu senast vid Y:et, men också i en ständig process vid ekvatorns regnskogar, i vändkretsarnas ökenområden, polernas glaciärer och faktiskt överallt under kolurerna.

Kom igen! Är det bara jag som ser jätten? Hur hjälper vi den? Vad behöver den för att bli frisk?

Jag tror att den gläds av kärlek och mycket saknar detta, så till den grad att den sliter skogen av sitt huvud i ren frustration. För detta använder den kommunens motorsåg, och alla andra motorsågar på detta klot.

Nyheterarna är fyllda av elände: mord, rättegångar, rån, inbrott, ekonomisk brottslighet, ständig konflikt i mellanöstern. Jag tror jätten blivit knäpp av allt detta, känslolovarelse som den är, utan tal och annat språk att förstå världen med, eller att kommunicera till oss med. Men vi ser vad jätten känner i de träd den hugger ner och allt annat destruktivt som sker i det att den förstör sig själv.

Jag tror därför att vi alla har ett stort ansvar att fylla jättens känsloliv med helt andra intryck än hittills: kärlek, försoning, glädje, omsorg om både varandra och oss själva och att söka lyckan i ett hållbart och sunt leverne. Jag är övertygad om att den med detta till slut kommer att tillfriskna och bli vår största tillgång och källa till glädje.

Jag var nyligen på biblioteket, och blev mörkrädd av att bara passera förbi alla hyllmetrarna fyllda av böcker i svarta bokomslag och prydda med bilder och symboler som knappast manar till positivt tänkande: deckare fyllda med den ena makabrare mordgåtan än den andra, fantasy litteratur om förfärliga krig, andra hyllmetrar om andra världskriget, etniska folkmord, allehanda övergrepp, ätstörningar, rysare, ja överhuvudtaget böcker med ett innehåll som knappast befrämjar jättens tillfrisknande och som ingen skulle behöva läsa. Böcker som bokresencenterna är lyriska över, som biblioteken köper in och som läsarna formligen frossar i. Ja, jag borde inte ens skriva detta stycke, mer om detta lite längre ner.

Jag tror på allvar att detta gör jätten sjuk. Biblioteket var bara ett exempel, film och TV utbudet ett annat. Hela världen är faktiskt fylld av sådana exempel och jätten är världen. Vi får helt enkelt börja tänka oss för vad vi fyller världen med. Vi får eländessanera vår omgivning, och framför allt då vår mentala miljö, då det är denna jätten ser och reagerar på i sina uttryck.

Med detta kommer underverk att ske. Ja, detta är på fullt allvar mitt allra bästa förslag till att hjälpa denna jätte i nöd och verkligen kunna stävja den självskadande trädfällarhysteri som världen fallit in i.

Och nej, detta är ingen fabel, eller intressant kåseri, det är vår värld och jätten är den och den är oss som kollektiv betraktat. Vi ser den vanligen inte, men jag vill med detta uppmärksamma på dess existens och föreslå ett lämpligt förhållningssätt till den uppkomna situationen.

Det är ingen lätt uppgift, men jag tror att vi redan är en bit på väg. Det finns krafter i detta bortom ord och de kan tydas så.

Vi får alltså ta detta på största allvar; den avgjort största miljöinsats vi kan göra, både som enskilda individer och som kollektiv mänsklighet betraktad, är att eländessanera vår mentala miljö. Då alltså den miljö som kommer in till oss genom våra sinnesorgan, främst då ögon och öron, och framför allt de känslor dessa intryck väcker inom oss. Dessa känslor är nämligen vår kollektiva jättes väl och ve och här har vi därför var och en en mycket viktig uppgift att ta itu med: Att sanera vår fysiska närmiljö för att så sålla i de känslor denna väcker när den kommer till intryck och uttryck i

vårt medvetande genom sinnesorganen.

Vi får helt enkelt vara uppmärksamma på vad vi ser, läser, hör, säger och tom tänker. Det är detta som väcker och utvecklar våra olika känslor, de som jätten i sin tur ser och reagerar på. Jätten är alltså vår värld, och vi är i den och den är inte vad vi skriver och säger, utan vad vi uppriktigt känner inom oss.

Ett hårresande mord i en deckare, spänningsskittlande och med makabra detaljer väcker så klart känslor. Men är dessa känslor uppriktigt de vi egentligen mår bra av och som i förlängningen leder till ett sunt och lyckligt leverne?

Ja, menar många. Det är väl ungefär där vi nu står med vår jätte, som egentligen är som ett litet barn och nu behöver massor med kärlek.

För att återgå till liknelsen om biblioteket är väl detta den positiva kärlekens mentala väckelse ett stoff som nu står att finna i högst en tiondel av barnavdelningens bokinhåll. Denna innehåller även den alla möjliga olika slags eländesberättelser med i stort sett samma mentala innehåll som vuxenavdelningens. Dessa nio tiondelar står visserligen sorterade under barnavdelningen, men liksom med vuxenavdelningens också nio tiondelar av innehåll för de oss knappast framåt i denna fråga och vi behöver därför söka nya mentala vägar.

Otroligt men sant, men just så här kan världen uttryckas hänga samman och jätten säger oss något mycket viktigt om vår egentliga plats och behov i detta.

Jag säger då det:

– En jätte! Här hos oss vid Y:et!

– Ja, men egentligen, var annars?

Text: Fredrik Karlsson